

GUILLAUME
VAN DER STIGHELEN

DE AANRAKING

Ik weet het.

Ik weet dat hij hervallen is.

Ik weet waartoe hij in staat is als ik hem het geld niet geef dat hij vraagt.

Ik weet dat ik het aan zijn zus moet melden, die door zijn vader als voogd werd aangesteld voor hij stierf.

Ik weet dat het fout is te laten gebeuren wat gaat gebeuren.

Ik weet het.

Toch laat ik het gebeuren.

Het huis is leeg.

Het grote huis waar ooit zoveel leven was. Waar Esther en Charles achter elkaar aan holden van de trap naar beneden, door de keuken, rond de grote tafel en terug de muziekkamer door, langs de zitkamer, gierend het kantoor van hun vader binnen, die lachend opkeek van zijn dossier en met hen meeliep door de openstaande deur naar het kleine overdekte terras en dan naar het grote terras bij het zwembad aan de andere vleugel van het huis en daarachter het bos in, achter de grote vijver door naar het tennisveld en de oude oranjerie, die ooit bij het aangrenzende kasteel hoorde waarin nu verwaarloosde kinderen worden opgevangen. Zittend in de schaduw onder de ceder probeerde ik hen toen te volgen met in mijn schoot het gestamp van de baby, die veertien jaar later op de badkamervloer van de oranjerie gevonden zou worden met in zijn armholte een soortgelijke naald als degene die enkele weken geleden onder dokterstoezicht een einde maakte aan het leven van mijn man, kort nadat die mij had ingewijd in het geheim dat van mijn hele leven een leugen maakt.

Rond de stam van de ceder liggen nu de bloemenkransen. Een late zon weerspiegelt in de gouden en zilveren letters. Lovende woorden in vier, vijf talen. Woorden van lof en bewondering.

Achter mij kraakt de trap. Mijn handtas ligt op het aanrecht. Robin mompelt iets. Zonder om te kijken wijs ik. Het openen dichtknippen van het slotje vult de grote ruimte die de keuken is.

Ik weet het.

De grootste kransen komen van de banken en de mediagroepen. Iets kleiner zijn die van de culturele instellingen, de sportverenigingen en de welzijnsorganisaties die Hans heeft gesteund. Hij had zijn bekentenis voor zich kunnen houden. Vijf minuten langer en hij had die mee in zijn graf genomen. Dan kon ik nu rouwen met de rest van de wereld. Het betekent allemaal weinig. Ik voel niets. De bloemen zijn verwelkt. Ik voel ook niets als Robin van zijn zolder komt om geld te vragen. Ik vraag niet waarvoor hij het nodig heeft. Ik ken het antwoord. Drie jaar lang wist hij mij te ontwijken. Van de derde en laatste kliniek was hij teruggekomen als een ander mens. Hij had zich op zijn studie geworpen. Nooit zou hij meer terugvallen. Daar was Hans van overtuigd.

Hans heeft zich vergist.

Over het karrenspoor dat onze tuin scheidt van het domein van de buren, duwt de donkere gedaante van Igor een kruiwagen voort.

Achter hem, achter de afrastering van schrikdraad, staan de ezel en het paard van de buren. Die twee staan altijd bij elkaar. Het paard zoekt soms een nieuwe plek op om te grazen. De ezel volgt dan. Igor zorgt voor de tuin. Zijn vrouw Ela, die hem bij alles wat hij doet terechtwijst, houdt het huis netjes en kookt voor mij en Robin, hoewel die zelden van zijn zolder komt. De zon zakt weg in de vuile streep lucht die boven de havenindustrie hangt. Over het pad gaat de schaduw van Igor terug de andere richting uit. De kruiwagen is nu geladen.

Dit uitzicht zou herinneringen kunnen oproepen. Als we een feest gaven, spande de buurman het paard in en reed met een koets vol kinderen langs het kasteel en de andere landhuizen die na de oorlog werden gebouwd op het domein, dat verdeeld en verkocht moest worden wegens onmin tussen de erfgenamen. Hans verkleedde zich voor die feesten als tovenaars met een lange witte baard, een rode mantel en een punt-hoed. Hij verstopte zich in het bos en de kinderen moesten hem vinden aan de hand van raadsels die hij in de dagen ervoor had bedacht. Nadat hij zich had laten vangen onder luid gegil van de kinderen, aangevoerd door Esther en Charles,

onthulde hij onder voorbehoud van de grootste geheimhouding de plek waar de schat verborgen lag. Robin krijste mee vanuit zijn buggy.

Wat moet ik met herinneringen?

In het trappenhuis weerklinkt het snuiten van de neus van Ela. Behalve de verwensingen aan het adres van Igor in haar en zijn moedertaal komt er uit haar enkel nog gejammer over wat een geweldige man Hans toch was. *‘Mineir zo’n guter man! Zo’n schöne man.’*

En dan snotteren in het papieren zakdoekje waarmee ze de urn heeft afgestoft. Al bijna een maand nu.

Morgen geef ik Igor de opdracht de kransen op te ruimen.

De artsen stonden klaar met de injectie en Hans vroeg hun om ons even alleen te laten. Met mijn hand in de zijne, blauw gevlekt en uitgedroogd, drukte hij mij op het hart dat ik nooit moest twijfelen aan de liefde die hij voor mij gekoesterd heeft en dat hij er nooit aan gedacht heeft mij te verlaten. Maar hij kon niet sterven met een leugen in zijn hart. Hij zei niet wie zij was, en ik wil het ook niet weten.

Laat haar niemand zijn.

Een huwelijk lang heeft hij haar verzwegen. Vijf minuten langer en ik had het nooit geweten. Ik weet niet wat hem bezielde heeft. Misschien was het de medicatie. Tijdens zijn laatste dagen werden zijn gemoed en bewustzijn door injecties bepaald.

Wat maakt het uit?

Voor het tot me doordrong wat er gebeurde, kwamen de artsen weer binnen, gevolgd door de kinderen. Esther en haar tweelingbroer Charles arm in arm. Daarachter Robin. Hans zelf glunderde. Trots dat hij in het reine was gekomen met zichzelf. Hij vroeg de muziek iets luider te zetten. We moesten elkaars hand vastnemen. Charles wurmde zich tussen mij en Esther, om de hand van zijn broer niet te hoeven aanraken. De arts die de leiding had, vroeg een laatste keer of iemand bezwaar had.

Ik had kunnen ingrijpen.

Een dag uitstel was genoeg geweest om mij de gelegenheid te geven iets terug te zeggen. Iets te vragen. Iets te begrijpen. Maar ik liet het gebeuren. Hij liet mijn hand los en hief de zijne omhoog om uit te zwaaïen. Alsof hij op het dek stond van een passagiersschip en afscheid nam. In zijn ogen was alles geregeld.

© 2025 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Guillaume Van der Stighelen

info@standaarduitgeverij.be
www.standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2025

Omslagontwerp en binnenwerk: Jirka De Preter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of
gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentie-
technologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor
tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4231 2
D/2025/0034/385
NUR 301